

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti
1/2004

>> Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut >> 1. Sam. 3:3

Heikoille sieluille

eskuudessamme on paljon henkilöitä, joita ei voi totta puhuen nimittää syrjäytyneiksi. He eivät liioin ole nykyisin muodissa olevia katsomoihmiä, jotka välttävät kaikkia yksiselitteisiä kannanottoja ja sitoutumista, koska heidän elämänsä ratkaisevassa rakennusvaiheessa ns. postmodernikulttuuri löi totuus-käsityksen tuhansiksi pirstaleiksi.

Heikoilla sieluilla tarkoitan pikemminkin niitä, jotka ovat nähneet mitä meille kulttuurin, tieteen, muodin jne. nimissä syötetään. He ovat heikkoja ja hiljaisia sen vuoksi, että he näkevät syvemmälle kuin massojen pintatotuuksiin ja loputtomaan pähkäilyyn siitä, millä kuviteltu arvotyhjiö nyt täytettäisiin. Nämä lähimmäisemme eivät ole vetäytyneet tarkkailijoiksi, vaan he yksinkertaisesti syystä tai toisesta tajuavat, mikä on humpuukia ja suurta teatteria, mikä taas aitoa ja todellisuuspohjaista. Nämä ihmiset ovat heikkoja sieluja edellä mainitun vouhotuksen keskellä siksi, että he ovat löytäneet vahvuuden ja totuuden Jumalan sanasta.

Meno, joka täyttää maat ja taivaat ja kuvittelee olevansa historian herra ja kaikkien asioiden tuntija, on yksinkertaisesti julistanut nämä ihmiset heikoiksi eli joko vanhanaikaisiksi tai lapsellisiksi yhden totuuden oppilaiksi. Koska heikot sielut pitävät silmällä sitä, mikä on aitoa ja kestävä, he ovat todellisuudessa muita voimakkaampia, koska he kestävät ajan hengen vyörytyksen ja saastan. Se on autuaallista väistämistä, koska itse

Jumalakin ihmisenä tässä maailmassa oli heikko ja halveksittu, jolle vuoroin naurettiin ja vuoroin raivottiin.

Tässä heikkoudessa on kallisarvoinen voima, jonka varassa totuuden oppilaat ryömivät mainitun loistavan krääsän lävitse. Heikoilla on myös se hyvä puoli, että heitä on luvattu vahvistaa. Mutta vahvat sielut, he heikkenevät ja riutuvat lopulta

“Heikot sielut eivät puolustaudu omaan heikkouteensa, vaan he saavat siitä voiman.”

oman vahvuutensa luulossa. Kuka on vahvempi kuin se, joka kykenee Paavalin tavoin sanomaan olevansa kaiken maailman tunkio. Heikot sielut eivät puolustaudu omaan heikkouteensa, vaan he saavat siitä voiman. Niin kuin Paavali sanoo:

" Kun minä olen heikko, niin minä olen väkevä."

Tämä ei ole itsevalittua väkevyyden tavoittelua heikkouden kautta, vaan heikoutta Herran sanan tähden ja väkevyyttä hänen sanassaan. Herran sanan heikoksi ja väkeväksi tekemänä me voimme ainostaan varjeltua yhtäältä katkeruudelta ja nihilismiltä sekä toisaalta kovuudelta ja ylpeydeltä. Heikoilla sieluilla emme siis tarkoita sellaista röyhkeyttä Jumalan edessä ja välinpitämättömien ihmisten edessä, missä ihminen pakenee vastuutaan vetoamalla olevansa vain heikko ihminen. Päinvastoin oman heikkouden näkeminen

opettaa herkkyyttä Jumalan tahdon kuulemiselle sekä rakkauten ja pitkämielisyyden vaikeata taitoa itsessään vahvojakin lähimmäisiä kohtaan.

Surku tulee, kun näkee, että kaikenlaiset paheella naurattajat ja synneillä kehuskelijat ovat nyt meidän ylimpiä opettajiamme. Tuon roskakasan päällä huutavat ja lirkuttelevat isommat tai pienemmät herrat kannattaa sivuuttaa, sillä timantit ovat ikuisia. Jos on löytänyt Kristus-timantin, joka yksin ja ainoastaan on ikuinen, silloin heikoilla sielulla on salattu vahvuus, toivo ja elämä, joka yksin jää jäljelle koko kirkkaudessaan, silloin kun kaikki on saastunut ja palaa tullessa.

Simo Kiviranta

Simo Kiviranta
Suomen Luther-säätiön
hallituksen puheenjohtaja

Kyllä naiselle - Ei epäuskolle

Yhä uudelleen tulee julkisuuteen, että kirkossamme on meneillään oppitais-telu. Eri kysymyksissä on ha-vaittavissa rintamalinja, jonka toi-sella puolella on moderni akatee-minen teologia, jota ohjaavat ajassa liikkuvat arvot ja joka reagoi herkästi aikamme trendeihin. Toisella puolella on suuntaus, joka pitää Raamatun sanomaa ikuisena ja vaatii, että kirkon on uskallettava olla radikaali vaihtoehto nykyajassa. Mistä kysy-myksistä milloinkin sattuu olemaan kyse, kutsuvat tiedotusvälineet mie-llellään jälkimmäistä ryhmää nimellä naispappeuden vastustajat

Suuren yleisön mielestä jokainen tuol-lainen keskustelu on tietenkin rat-kaistu jo ennalta. Kenellä riittää myö-tätuntoa miehille, jotka käyttävät ai-kansa ja tarmonsä naispappien vas-tustamiseen? Ja jos he vastustavat naispuolisia pappeja, heillä on to-dennäköisesti jotain kaikkia naisia vastaan: niin, ehkä he ovat peräti nais-vihaajia.

Tämä käsitys on suuri pedagoginen haaste sekä toimittajille, joiden am-mattiylpeyteen kuuluu varmistaa, että suuri yleisö saa mielipiteidensä poh-jaksi kattavaa ja virheetöntä tietoa. Haaste se on myös kirkon johdolle, jonka totuuden ja rakkauden nimissä tulee antaa oikea todistus niistä vel-jistä ja sisaristaan, joiden mielestä on olemassa sellainen raamatullinen ja kirkon yhteinen säädös, jonka mu-kaan Jumala ei kutsu naisia nimen-omaan paimenvirkaan.

Suurimman viestinnällisen ongelman tämä käsitys tietysti aiheuttaa kaikille niille, jotka eivät hyväksy kirkon käy-täntöä vihkiä naisia papeiksi. Onhan toisen ihmisen vihaaminen tai halvek-siminen pahimmanlaatuinen synty. Koska olen pappi ja olen pappis-lupauksessani sekä syvällä omassa-tunnossani sitoutunut olemaan uskol-linen Raamatulle ja evankelisluterilaiselle tunnustukselle, minun on siksi välttämättä saatava tehdä sel-vitystä siitä, mitä mieltä olen naisesta.

Tahdon myös pyytää Jumalalta, että hän jatkuvasti täyttää sydämeni rak-kaudella kaikkia lähimmäisiäni koh-taan, että voin olla vaimolleni hyvä

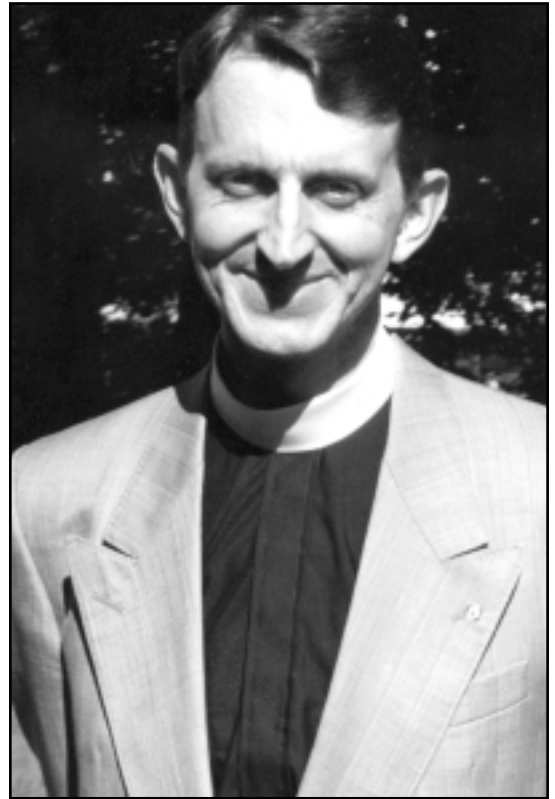
puoliso, tyttärilleni hyvä isä, äidilleni hyvä poika, sisarelleni hyvä veli, työ-tovereilleni hyvä esimies ja seurakuntalaisilleni hy-vä kirkkoherra. Haluan syd-ämestäni pyytää anteeksi kaikilta, joita vastaan mah-dollisesti olen rikkonut.

Ei epäuskolle

Jos me nyt siis kajau-tamme iloisesti KYLLÄ naiselle, mitä koko riita enää koskee? Mitä vastaan olemme valmiita taiste-lemaan ja kärsimään niin kovasti? Kirkossa ilme-nevää epäuskoa vastaan. Omassa kirkossamme, samoin kuin monissa muissa vanhoissa eurooppalaisis-sa kansankirkoissa, on jo kauan ollut käynnissä prosessi, jossa on heiken-netty uskoa Jumalan sanan totuuteen. Ihmisten mieli-piteet asetetaan Jumalan sanan edelle.

Kaikkialla on nähtävissä kirkoissa epäpyhä liitto, jonka ovat solmineet kes-kenään liberaalit teologit, jotka edel-leen väittivät uskovansa Jumalaan ja täysin maalliset poliittiset voimat, jotka pyrkivät yhdessä muuttamaan kristinuskon sanoman perustuksia. Jos joku näkee sen vaivan, että tutus-tuu Kirkolliskokouksen viime vuosien mietintöihin, hän huomaa, että murs-kaava enemmistö, piispat etunenässä, on täysin vailla kunnioitusta Jumalan sanaa kohtaan. Ei ajatella ainoastaan, että Raamatun tulkinnasta voi olla erilaisia mielipiteitä. Nyt kyseen-alaistetaan avoimesti se, onko Raama-tulla mitään auktoriteettia, jota kirkos-sa tulisi kuunnella.

"Roomalaiskirje sortuu rähmälleen maahan", arkkipiispa Hammar sanoi Kyrkans tidning-lehdessä. Viimei-simmässä Kirkolliskokouksessa Kirk-kohallitus esitti, että uudesta evan-geliumikirjasta poistettaisiin kohta 2 Tim. 3:16, jonka mukaan kaikki kirjoitukset ovat syntyneet Jumalan Hengen vaikutuksesta. Näin hei-

Ihmisten välisissä suhteissa Jumala kutsuu meitä rakkauteen. Opissa Jumala kutsuu meidät totuuteen, Kirkkoherra Sidenvall painottaa.

kennetään lopulta sitä Jumalan ilo-sanomaa, joka yksin voi antaa toivon ja lohdutuksen naisille ja miehille. Rakkaudesta Jumalaan sekä kaikkiin miehiin ja naisiin haluan kaikin voi-min taistella tämän evankeliumin puolesta ja kaikkea omassa sydä-messäni ja rakkaassa kirkossamme ilmenevää epäuskoa vastaan. Ihmisten välisissä suhteissa Jumala kutsuu meitä rakkauteen. Opissa Jumala kut-suu meidät totuuteen.

Fredrik Sidenvall
Kirkkoherra, Frillesås, Ruotsi
Kyrka och Folk 46/2003
Käännös: Maria Vähäkangas

Huom! Artikkeleihin liittyvät 12 teesiä löytyvät sivulta 10.

Naispappeja kirkossa?

"Pitäisin tanssiaisista äärettömän paljon enemmän", vastasi Caroline Bingley, "jos ne järjestettäisiin toisella tavalla, mutta nyt ovat sellaiset kutsut tavallisesti sietämättömän ikävyyttäviä. Olisi varmastikin paljon järkevämpää, jos pääasiana olisi keskustelu eikä tanssiminen." "Paljon järkevämpää, epäilemättä, rakas Caroline, mutta mitkä tanssiaisaiset ne sitten enää olisivatkaan."

Kirjailija Jane Austen kertoo, että Caroline hiljennettiin. Voidaan toki väittää, ettei Austen salli Bingleyn esittää kantaansa koko merkityksessään. Hänen piti vastata järjestämällä asetelmaa. Eräessä mielessä keskustelu on rationaalisempaa, koska keskustellessa voidaan käyttää pelkkää järkeä, tanssissa ei. Vaikkei ole mitenkään irrationaalista käyttää muitakin voimia kuin järkeä. Tietyissä tapauksissa ja tiettyjä tarkoituksia varten irrationaalisia ovatkin ne, jotka eivät käytä näitä muita kykyjä. Mies, joka yrittäisi kesyttää hevosen tai kirjoittaa runon tai siittää lapsen pelkällä päättelytaidolla olisi irrationaalinen mies; vaikka päättelyminen itsessään on rationaalisempi toiminto kuin ne, joita näissä suorituksissa vaaditaan. On rationaalista olla järkeilemättä, tai rajoittamatta itseään järkeen väärässä paikassa. Mitä järkevämpi ihminen, sitä paremmin hän tämän tietää.

Näitä huomioita ei ole tarkoitettu hyödyttämään Ylpeys ja ennakkoluulot-kirjan kritiikkiä. Ne tulivat mieleeni, kun kuulin, että Englannin kirkkoa oli neuvottu julistamaan naiset kelvollisiksi pappissäätyyn. Minua on itseasiassa informoitu, etteivät viranomaiset varmaankaan ota sellaista ehdotusta huomioon. Olisi lähes järjettömän harkitsematonta ottaa nykyhetkellä sellainen vallankumouksellinen askel, leikata itsemme irti kristillisestä historiastamme ja levittää juopaa meidän ja muiden kirkkojen välillä luomalla keskuutemme naispappeus. Itse Englannin kirkko revittäisiin sellaisella toimenpiteellä kappaleiksi. Minun mielenkiintoni ehdotusta kohtaan on enemmänkin teoreettista laatua. Kysymys sisältää jotain sy-

vempää kuin vain järjestyksen vallankumouksen.

Suhtaudun kaikella kunnioituksella niihin, jotka haluavat naisten pääsevän papeiksi. Ajattelen heidän olevan vilpittömiä, hurskaita ja järkeviä ihmisiä. Itseasiassa he ovat tavallaan liian järkeviä. Tällä kohdin minun ajatukseni poikkeavat heistä samalla tavoin kuin Bingleyn ajatukset poikkesivat hänen sisartensa ajatuksista. Minulla on kiusaus sanoa, että ehdotettu järjestely tekisi meistä paljon enemmän rationaalisia "mutta mikä kirkko se sitten enää olisikaan".

Vastustus ei nouse naisen halveksinnasta

Ensi silmäykseltä kaikki järki (Caroline Bingleyn merkityksessä) näyttää olevan uudistajien puolella. Meillä on pappispula. Olemme huomanneet ammatti ammatilta, että naiset voivat tehdä kaikenlaisia asioita, joiden joskus ajateltiin kuuluvan vain miehille. Kukaan ehdotuksen vastustajista ei väitä, että naiset olisivat miehiä huonompia hurskaudessa, innossa, oppimisessa tai missään muussakaan, mikä näyttää tarpeelliselta papinviran hoitamiseen. Mikä sitten - perinteen synnyttämiä ennakkoluuloja lukuunottamatta - tekee mahdolltomaksi päästää naisten suunnattomat reservit papistoon, niin kuin monessa muussakin ammatissa? Tätä terveen järjen hyökyä vastaan ei vastustajilla (joista monet ovat naisia) ole alkuun esittää muuta kuin jäsentymätöntä vastenmielisyyttä ja epämurkavuuden tunnetta, jonka he huomaavat vaikeasti analysoitavaksi.

Se, ettei tämä reaktio kumpua naisten halveksinnasta, on mielestäni selvää historiasta. Keskiäika lisäsi ihmisten kunnioitusta yhtä Naista kohtaan siihen pisteeseen, jossa voidaan jo perustellusti syyttää Siunatun Neitsyen tulleen heidän silmissään miltei "jumaluuden neljänneksi persoonaksi". Muttei koskaan, minun tietääkseni, noina aikoina mitään pappisvirkaa etäisestikään muistuttavaa katsottu hänen ominaisuudekseen. Koko pelastus riippui ratkaisusta, jonka hän teki sanoissa 'Katso palvelijaa'. Maria

yhdistettiin yhdeksän kuukauden käsittämättömään läheisyyteen ikuisen Sanan kanssa ja hän seisoi ristin juurella. Mutta hän on poissa viimeiseltä aterialta ja Pyhän Hengen vuodattamisesta. Näin Raamattu todistaa. Tätä ei voi huitaista sivuun sanomalla, että paikalliset ja aikasidonnaiset olosuhteet tuomitsivat naiset hiljaisuuteen ja yksityiselämään. Oli olemassa naispuolisia saarnaajia. Eräällä miehellä oli neljä tytärtä, jotka "profetoivat" eli saarnasivat (Ap.t. 21:9. (Tunnustuksellinen luterilaisuus katsoo naisten puhekiellon (1. Kor. 14:34) koskevan jumalanpalvelussaarnaaja (suom. huom.). Myös Vanhan testamentin aikoina oli naisprofeettoja. Naisprofeettoja, ei naispappeja.

Virka jumalakuva kuuluvat yhteen

Tässä vaiheessa tervejärkinen uudistaja kysyy mielellään, mikseivät naiset voi tehdä loppujakin papin töitä, jos he kerran voivat saarnata. Tämä kysymys syventää minun osapuoleni epämiellyttävyyden tunnettani. Meistä alkaa tuntua, meidät oikeasti erottaa vastapuolestamme se, minkä merkityksen he ja me annamme sanalle "pappi". Mitä enemmän he puhuvat naisten kyykkyydestä hallinnossa, tahdikkuuudesta ja sympaattisuudesta sielunhoitajina, heidän synnynnäisistä lahjoistaan "vierailijoina", sitä enemmän meistä tuntuu, että keskeisin asia on unohnut. Meille pappi on ensisijassa edustaja, kaksinkertainen edustaja. Hän edustaa meitä Jumalan edessä ja Jumalaa meidän edessämme. Jo meidän silmämme opettavat tätä meille kirkossa. Joskus pappi kääntää selkensä meihin päin ja kääntyy itään päin - hän puhuu Jumalalle meidän puolestamme. Joskus hän taas kääntyy meihin päin ja puhuu meille Jumalan puolesta. Meillä ei ole mitään huomauttamista sitä vastaan, jos nainen tekee ensiksi mainittua.

Jatkuu seuraavalla sivulla

Koko vaikeus koskee toista seikkaa. Mutta miksi? Miksei nainen voi tässä mielessä edustaa Jumalaa?

Ei varmaan-kaan siksi, että hän on välttämättä tai otaksuttavaksi vähemmän pyhä tai vähemmän ystävällinen tai tyhmempi kuin mies. Tässä mielessä hän voi olla aivan yhtä "jumalankaltainen" kuin mieskin. Ja lahjakas nainen voi olla, paljon lahjakkaampi kuin mies. Meidän on ehkä katsottava asioita toisesta näkökulmasta, jotta tulisi selvemmäksi, missä mielessä nainen ei voi edustaa Jumalaa.

Oletetaan, että uudistaja lakkaa sanomasta, että hyvä nainen voi olla kuten Jumala ja alkaa sanoa, että Jumala on sellainen kuin hyvä nainen. Oletetaan hänen sanovan, että me voimme yhtä hyvin rukoilla "Äiti meidän, joka olet taivaissa" kuin "Isä meidän". Oletetaan, hänen ehdottavan, että Jumala olisi yhtä hyvin voinut ruumiillistua naiseksi kuin mieheksi, ja että Kolminaisuuden toista persoona voi taisein yhtä hyvin kutsua Tyttäreksi kuin Pojaksi. Oletetaan lopuksi, että mystinen avioliitto käännetäänkin nurinnsikon siten, että Kirkko onkin sulhanen ja Kristus morsian. Minusta vaikuttaa siltä, että kaikki tämä liittyy vaatimukseen, että nainen voisi edustaa Jumalaa niin kuin pappi.

On varmasti niin, että mikäli kaikki nämä oletukset joskus toteutettaisiin, me olisimme astuneet toiseen uskontoon. Jumalattaria on tietenkin palvottu ja monissa uskonnoissa on naispappeja. Mutta ne ovat uskontoja, joiden luonne on hyvin erilainen kuin kristinuskon. Terve järki tulee kysymään: "Miksi ei?" Se jättää huomioonottamatta levottomuuden tai jopa kauhun tunteen, jonka ajatus koko teologisen kielen muuttamisesta feministiseksi herättää useimmissa kristityissä. Jos kerran Jumala ei itseasiassa ole biologinen olento, eikä Hänellä ole sukupuolta, mitä merkitystä sillä on, kutsummeko Häntä mieheksi tai naiseksi, Isäksi tai Äidiksi, Pojaksi tai Tyttäreksi?

C.S. Lewis oli ateisti, josta tuli tunnettu kristillisen uskon puolustaja. Hän toimi kirjallisuuden professorina ja käytti usein kaunokirjallisuudesta nousevia esimerkkejä selvittäessään Jumalan sanan totuuksia.

Kristityt sen sijaan ajattelevat, että Jumala itse on opettanut meitä, kuinka Hänestä tulee puhua. Jos sanomme, ettei sillä ole merkitystä, väitämme joko etteivät maskuliiniset kuvat ole Pyhän Hengen inspiroimia, tai että ne ovat alkuperältään inhimillisiä, tai jos ovatkin inspiroituja, ne ovat keinoitekoisia tai epäolennaisia ilmauksia. Tämä on sietämätöntä, tai jos se on siedettävää, ei se ole argumentti kristittyjen naispappien puolesta vaan kristinuskoa vastaan. Se perustuu myös hyvin kapeaan käsitykseen mielikuvista. Paneutumatta uskontoon voimme runoudesta saadun kokemuksen perusteella sanoa, että kuva ja käsitys liittyvät toisiinsa lähemmin kuin terve järki on valmis myöntämään. Lapsella, jota olisi opetettu rukoilemaan "Äiti meidän" olisi radikaalisti erilainen uskonnollinen elämä kuin kristityllä lapsella. Kuva ja käsitys ovat elementeissä yhteydessä kuten kristitylle ruumis ja sielu.

Sukupuoleton yhteiskunta ja kirkko?

Uudistajat edellyttävät todellakin, että sukupuoli on jotain pinnallista ja hengelliselle elämälle merkityksetöntä. Jos sanotaan, että mies ja nainen ovat yhtäläillä sopivia johonkin ammattiin, silloin väitetään, että tuon ammatin hoitamisen kannalta sukupuoli on yhdentekevää. Tässä kontekstissa käsittelemme molempia ikään kuin neutreina, sukupuolettomina. Kun valtio kasvaa kuin mehiläispesä tai muurahaiskeko, se tarvitsee kasvavan joukon työntekijöitä, joita voidaan käsitellä sukupuolettomina. Tämä saattaa olla välttämätöntä maallisessa elämässä. Mutta kristillisessä elämässä on palattava todellisuuteen. Siinä me emme ole sa-manlaisia vaan erilaisia tai toisiamme täydentäviä osia mystisessä ruumiissa. Rouva Nunburnholme on esittänyt, että miehen ja naisen tasa-arvoisuus on kristillinen periaate. En muista tämän todistavaa kohtaa Raamatusta enkä kirkkoisiltä, en Hookerilta enkä Rukouskirjasta, mutten puutu nyt siihen. Ajan takaa sitä, että jollei "tasa-arvoinen" tarkoita "vaihdettavissa olevaa", tasa-arvolla ei ole merkitystä naispappeuden kannalta. Sellainen tasa-arvoisuus, joka edellyttää tasa-arvoisten olevan vaihdettavissa keskenään (kuten laskukoneet tai samanlaiset laitteet) on ihmisten joukossa pelkkä kuvitelma. Se voi olla hyödyllinen kuvitelma, mutta kirkossa me käänämme selkämme kuvitelmille. Yksi sukupuolten luomisen tarkoitus oli symboloida meille Jumalan salattuja asioita. Yksi avioliiton tarkoitus on kuvata Kristuksen ja kirkon välistä yhteyttä. Meillä ei ole valtaa ottaa niitä eläviä ja hedelmällisiä kuvia, jotka Jumala on piirtänyt meidän luontomme kan-kaalle ja muuttaa ne ikään kuin ne olisivat vain geometrisiä kuvioita.

Jatkuu seuraavalla sivulla

Naispappeja kirkossa?

Tätä terve järki kutsuu "mystiseksi" - ja sitähan se täsmälleen onkin. Kirkko väittää olevansa Jumalan ilmoituksen välittäjä. Jos tämä väite on väärä, silloin meidän ei tule tehdä naispappeja vaan poistaa papit.

Jos se on tosi, silloin voidaan olettaa, että kirkosta löytyy aines, jota euskovat kutsuvat irrationaaliseksi ja uskovat yliluonnolliseksi. Siinä on oltava jotain meidän järjellemme näkymätöntä, vaikkakaan ei sille vastakkaista - kuten sukupuolen ja tunteen asiat ovat meille luonnollisella tasolla läpinäkymättömiä. Tästä todella on kysymys. Englannin kirkko voi säilyä kirkkona vain, jos se säilyttää tämän näkymättömän elementin. Jos se poistetaan, jos säilytetään vain se, mikä voidaan todistaa järkevyydellä ja soveliaisuudella valaistuneen terveen järjen tuomioistuimessa, silloin me olemme vaihtaneet Jumalan ilmoituksen vanhan Luonnollisen Uskonnon haamuun.

Miehen taakka

Miehenä on vaivalloista koettaa vakuuttaa siitä etuoikeudesta ja taakasta, jonka kristinuskon on laskenut minun omalle sukupuolelleni. Olen murskaavan tietoinen siitä, miten puutteellisesti suurin osa meistä nykyisinä ja menneen ajan yksilöinä

on täyttännyt meille valmistetun paikan. Mutta armeijassa on vanha sanonta: Tervehdimme univormua, emme sen kantajaa.

Vain se, joka kantaa maskuliinista univormua voi Kristuksen takaisintuloon asti edustaa kirkon Herraa; sillä me olemme kaikki yhteisesti ja yksilöinä feminiinisiä Hänen edessään. Me miehet olemme usein hyvin huonoja pappeja. Se johtuu siitä, että me olemme riittämättömän maskuliinisia. Asiaa ei paranna se, että kutsutaan tehtävään ne, jotka eivät ole lainkaan maskuliinisia. Joku mies saattaa olla huono aviomies. Asiaa ei voi kuitenkaan korjata sillä, että yritetään vaihtaa rooleja. Joku mies saattaa olla huono tanssipari. Ratkaisu tähän on, että miesten tulee osallistua ahkerammin tanssitunneille; ei se, että tanssisi jättää tästä lähtien ottamatta huomioon sukupuolten välisen eron ja ryhtyy kohtelemaan kaikkia tanssijoita neutreina. Se olisi tietenkin huomattavassa määrin järkevää, sivistynyttä ja valistunutta, "mutta" - vielä kerran - "mitkä tanssijat ne sitten enää olisivatkaan".

Tämä vertailu kirkon ja tanssijain välillä ei ole niin mielikuvituksellinen kuin joku saattaisi ajatella. Kirkon tulee olla enemmän kuten tanssijat eikä niinkään kuten tehdas tai poliittinen puolue. Tai tarkemmin sa-

nottuna nämä ovat ulkokehällä, kirkko keskellä ja tanssijat näiden välissä. Tehdas ja poliittinen puolue ovat keinotekoisia luomuksia - "henki voi tehdä ne, kuten henki on tehnyt". Niissä me emme ole tekemisissä konkreettisten ihmisten kanssa - vaan ainoastaan "käsien" tai äänestäjien kanssa. En tietenkään käytä sanaa "keinotekoinen" missään halventavassa mielessä. Tällaiset luomukset ovat välttämättömiä; mutta koska ne ovat ihmistekoisia, me olemme vapaita sekoittamaan, hävittämään ja tekemään niillä kokeita niin kuin meitä huvittaa. Mutta tanssijat ovat ilmentämässä jotain, joka on luonnollista ja joka koskee ihmistä kokonaisuutena - nimittäin seurustelua.

C.S.Lewis

Alunperin ilmestynyt vuonna 1948. Sitten julkaistu Good in the Door (1970), Essays on Theology and Ethics, 234-239.

Lyhentäen kääntänyt:

Petri Hiltunen

Väliotsikot toimituksen

Naisena seurakunnassa

Luominen ja lankeemus

Alkutilassa ennen lankeemusta oli seurakunta ja perhe. Adam perheineen oli kutsuttu kuulemaan Jumalan sanaa ja palvelemaan Luojaansa uskossa ja rakkaudessa. Raamatun mukaan ihminen tarkoittaa joko miehenä tai naisena olemista. Avioliitossa Jumalan luomissalaisuuden mukaan mies ja nainen tulevat erityisesti yhdeksi. Luomisessa Jumala itse on ilmoittanut miehen ja naisen oikean keskinäisen suhteen. Naisen jumalanpalvelukseen uskossa kuului liittyminen ja alamaisuus mieheen molempuolisessa rakkaudessa. Mie-

hen jumalanpalvelus merkitsi toimimista perheen päänä, mikä merkitsee vastuuta, huolenpitoa ja rakkautta. Raamatun käsite alamaisuus kuuluu uskon alaan. Miehen toimiminen perheen päänä ei merkitse naisen alistamista puhumattakaan alas painamisesta. Päinvastoin päänä olemisen tarkoittaa vastuuta ja uhrautumista, mikä aidoimmillaan toteutuu sellaisessa miehen ja naisen välisessä suhteessa, jonka Paavali ilmaisee sanoin: 'Olkaa toinen toisillenne alamaiset' (Ef.5:21).

Lankeemuksessa ihmisen suhde Jumalaan ja ihmisten keskinäiset suhteet

muuttuivat. Ihminen, sekä mies että nainen, joutui kantamaan lankeemuksen seurausten taakkaa, vaikkakin hän sai jo lupauksen lunastuksesta. Koska siis ihmisen niin miehen kuin naisenkin suhde Jumalaan oli särkynyt, tästä seurasi vaikeuksia ja pahan kasvumahdollisuuksia myös miehen ja naisen välisiin suhteisiin. Kaikki sukupuolten väliset vaikeudet, avioliittokriisit ja jopa seksuaaliset vääristymät ovat syntiinlankeemuksen tuomaa turmelusta...

Naisena seurakunnassa

joka ei kuulu Jumalan alkuperäiseen luomistahtoon. Yksi kaikkein pahimpia lankeemuksista johtuvia onnettomuuksia on miehen ja naisen suhteen syvä turmeltuminen, joka heijastaa vaikutuksiaan kaikkialle. Se näkyy eroottisuuden palvontana, uskottomuutena, seksuaalisena häirintänä ja lapsille aiheuttavina kärsimyksinä ja monenlaisina yhteiskunnallisina seurannaisvaikutuksina.

Kuitenkin tiedämme, että ihmisen paras ajallinen lahja on miehen ja naisen rakkaudessa ja avioelämässä koettu yhteys. Käärme on pistänyt vaimon siementä kantapäähän. Tämä on täydellisesti totta. Yhä vielä tämä käärmeen pisto turmelee miehen ja naisen suhdetta, perheitä.

Miehen ja naisen suhteen vääristyminen ilmenee aina myös vääränä naisen alistamisena jopa väkivaltaisuuteen asti. Ehkä juuri tässä selvimmin näkyy Jumalan alkuperäisen hyvän luomistarkoituksen ja lankeemuksen tuottaman kärsimystilan ero.

Mitä lunastuksessa tapahtui?

Kristuksen lunastustyössä Jumala sovitti kaikki ihmisten synnit ja myös vihansa, joka ensimmäisen kerran ilmeni paratiisista karkottamisessa. Näin ihmiskunnan rangaistustila muuttui. Meille julistetaan Kristuksessa uutta elämää.

Jumalan armo ja evankeliumin sana sisältää myös voiman ihmisten välisten vääryyden ja särkyneisyyden korjautumiseen. Tämä koskee erityisesti miehen ja naisen välistä suhdetta. Kristuksen lunastamina ja hänen uskovina he alkavat uskon kautta myös ymmärtää ja parantaa lankeemuksen seuraamuksia, joskaan synty tässä ajassa kokonaan poistu.

Erityisesti meidän on katsottava millaiseen suhteeseen Kristuksen lunastustyö asettaa miehen ja naisen keskinäisen suhteen. Tästä Uusi testamentti puhuu hyvin paljon: (perhe pienois seurakunta, uskollisuuden arvo, avioerokysymykset, seksuaalisten vääristymien hylkääminen,

vanhempien ja lasten väliset suhteet jne.) Uuden testamentin lunastusanoma ilmaisee monipuolisesti, että perhe uskon kautta elää Kristuksen ruumin yhteydessä, johon sen jäsenet on liitetty kasteessa.

Tässä tapauksessa miehen ja naisen suhde on ymmärrettävissä aidosti Kristuksesta ja hänen lunastustyöstään ja ruumiinsa yhteydestä käsin. Apostoli Paavali on seikka-peräisimmin selittänyt tämän (1.Kor.11:3) 'Te tiedätte sen, että Kristus on jokaisen miehen pää ja että mies on vaimon pää ja että Jumala on Kristuksen pää.' Raamattu opettaa tässä ja muuallakin mitä selvimmin, ettei Kristuksen lunastustyö ole kumonnut Jumalan luomistyötä vaan nimenomaan ihminen on lunastettu elämään Jumalan alkuperäisen luomistahdon mukana uskossa Kristukseen. Raamatun kirjoittajat kuten Paavali eivät siis erehtyneet, kun he puhuivat uuden Kristus-elämän yhteydessä siitä, että yhtäältä mies on vaimon pää ja toisaalta siitä miten uhratuvalle rakkaudella miehen tulee naista rakastaa. Kristuksen uhratuvan rakkauden ja lunastustyön valoisa toivo antavat miehen ja naisen välisille suhteille uuden liiton sisällön ja toteutumismahdollisuuden.

'Vaimot, olkaa omille miehille alamaiset niin kuin Herralle; sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, hän, ruumiin vapahtaja. Mutta niin kuin seu-

rakunta on Kristukselle alamaainen, niin olkoot vaimotkin miehille alamaiset. Miehät, rakastakaa vaimojanne, niin kuin Kristus rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä'(Ef.5).

Kristuksen ja apostolien ohjeet miehen ja naisen välisestä suhteesta eivät siis ole irrallisia käskyjä ja kieltoja eivätkä missään tapauksessa heidän omasta ajastaan heijastuvia vain henkilökohtaisia mielipiteitä ja asenteita, vaan ne kasvavat koko ilmoitussanan syvistä juurista. Ne ovat ilmaisia, joihin meidän tulee uskon valossa ja nöyryydessä Kristuksen tahdolle mukautua ja sovittautua. Me seuramme niitä, koska Jumalan sana on vaihtuvien ihmismielipiteiden yläpuolella.

Mitä paimenvirka on?

Paimenvirka on Kristuksen asettama ja apostolien kautta välittynyt kaikkien aikojen kirkolle. Tämän mukaan Jumalan perheessä paimenvirka edustaa sitä, jolla on isän nimi. "Minä notkistan polveni isän edessä, josta kaikki, millä isä on, taivaissa ja maan päällä, saa nimensä" (Ef.3:14). Tämä auttaa meitä ymmärtämään ne kohdat, jotka opettavat paimenviran kuuluvan vain miehille (1.Kor.14:34-37; 1.Tim.2:1-12; 1.Tim.3:2).

Paimenvirka on jumalallisesti asetettu ja sidottu Kristuksen testamentin toimeenpanijoiksi ja valvojiksi (Matt.24; Matt.28; Joh.20).

Paimenviran tehtävänä on:

- a) evankeliumin saarnaaminen ja harhaoppien torjuminen
- b) julkisen jumalanpalveluselämän toimittaminen
- c) akramenttien hoitaminen
- d) kirkollisista toimituksista vastaaminen
- e) julkisen avaintenvallan käyttäminen.

Jatkuu seuraavalla sivulla

Naisena seurakunnassa

Naiset seurakunnan työssä

Uudesta testamentista huomaamme naisten tehneen paljon seurakuntien rakentamiseksi ja evankeliumin hyväksi (esim. Room.16.). Nykyään on olennaisinta kysyä, mitä teologisesti koulutetut naiset voivat tehdä vastaavassa tarkoituksessa. Tällöin tulee ottaa yhtäältä huomioon, mitä Raamattu selvin sanoin opettaa naisen tehtävistä seurakunnassa ja toisaalta, mikä voidaan meidän kirkollisessa tilanteessa ymmärtää väärin ja mikä herättää seurakunnassa pahennusta. Edellinen kuuluu uskon ja jälkimmäinen rakkauden alaan. Huomioitava on myös kirkkomme hengellisen toiminnan traditio esim. seuraperinne. Vielä vaikeammaksi annettu kysymys menee katsoessamme, mitä virkoja tehtäviä pappisvihkimyksestä kietäytyville nais-teologeille tosiasiallisesti on tarjolla seurakunnissa ja kristillisissä järjestöissä.

Näissä kysymyksissä ja vastauksissa peilataan erityisesti naisteologin suhdetta paimenviran hoitoon. Näkökulma on siten rajattu. Tässä pyritään antamaan raamatullisia suuntaviivoja turvallisia raameja, joiden sisällä voi monipuolisesti ja rikkaasti toteuttaa Jumalalta saatua kutsumustehtävää. Kaikkia myönteisiä mahdollisuuksia Kristuksen palvelemiseen seurakunnassa ei siis tässä yhteydessä ole tyhjentävästi pyritty kartoittamaan tai tuomaan esille.

A) Voiko nainen kastaa?

Kristitty nainen voi toimittaa kasteen yhteisenpappeuden perusteella ns. hätäkasteen, joka on oikea ja pätevä kaste. Seurakunnassa on tapana kuitenkin suorittaa hätäkasteen vahvistaminen. Normaalisti kasteet suoritetaan seurakunnan kaitseja eli apostolisen viran haltija Jeesuksen asetuksen mukaisesti (Matt.28.).

B) Voiko nainen toimia lähetystyöntekijänä?

Lähetystyö sisältää hyvin monenlaisia hengellisiä tehtäviä, minkä vuoksi

kysymykseen ei voi vastata kaikenkattavasti. Naiset ovat aina vieneet sanomaa Kristuksesta. Lähetystyössä tämä voi tapahtua esim. rakentamalla yhteyksiä perheisiin, järjestöihin ja yksittäisiin henkilöihin. Vaatihan lähetystyö keskustelun avulla tapahtuvaa lähestymistä Kristus-todistusta kohti. Samoin lähetystyössä naiset voivat järjestää monenlaisia tapahtumia ja tilaisuuksia lapsille, naisille ja perheille. Kaikille kristityille annettu lähetyskäsky avaa rajattomat mahdollisuudet evankeliumin eteenpäin viemiselle. Tässä työssä naisilla on korvaamaton tehtävä.

C) Voiko nainen toimittaa sanajumalanpalveluksen?

Sanajumalanpalvelus on julkinen jumalanpalvelus, jota vietetään ehtoollisjumalanpalveluksen eli messun sijasta. Koska messun toimittaminen on paimenviran tehtävä, ja siten kuuluu paimenviran hoitoon, nainen ei voi toimittaa sanajumalanpalvelusta.

D) Voiko nainen saarnata?

Luterilaista jumalanpalvelusta jäsentävät sana eli saarna ja sakramentti eli Herran Pyhä Ehtoollinen. Saarnatuoli ja alttari muodostavat kiinteän kokonaisuuden, joita ei saa repäistä irti toisistaan.

'Niin kuin kaikkien pyhien seurakunnissa olkoot vaimot vaiti teidänkin seurakunnan kokouksissanne, sillä heidän ei ole lupa puhua, vaan olkoot alamaisia, niin kuin lakikin sanoo. Mutta jos he tahtovat tietoa jostakin, niin kysykööt kotonaan omilta miehiltään, sillä häpeällistä on naisen puhua seurakunnassa. ... Mitä kirjoitan on Herran käsky. Jos joku ei tätä tunnusta, Jumala ei tunnusta häntä.' (1.Kor.14:33-38)

Tekstiyhteys selvästi osoittaa, että kyse on jumalalpalvelusjärjestyksestä, seurakunnankokouksista. Tulkinta naisten puhekiellosta häiritseväksi puheeksi on tekstiyhteyden valossa kerrassaan keinotekoinen ja haettu tulkinta. Mitä mieltä on Kristuksen koko auktoriteettiin, Herran käskyyn

vetoaminen moiseen pikku seikan takia, jos olisi kyse naisten kuis-kuttelusta. 'Puhua seurakunnassa' (lalein en ekklesia) on tekninen termi, jolla tarkoitetaan saarnaamista (vrt. Matt.9:18; Luuk.9:11; Apt.4:1; 17:19; 18:25; Room.15:18). Nainen ei voi Herran käskyä rikkomatta saarnata.

E) Voiko nainen olla evankelista?

Jos evankelistalla tarkoitetaan vapaata omistautumista hengellisen todistajan tehtävään yhteisenpappeuden perusteella, nainen voi mainiosti palvella näin Kristusta (Apt.18:26). Jos sitä vastoin evankelista on paimenviran erityismuoto tai evankelista suorittaa paimenviran tehtäviä kuten saarnaa ja kaitsee seurakuntaa, se ei ole mahdollista.

F) Voiko nainen pitää todistuspuheen?

Osallisena Kristuksen yhteiseen pappeuteen naiset voivat pitää todistuspuheita (1.Piet.2:9). Magdalan Marian tavoin jokainen nainen on kutsuttu viemään sanomaa tyhjästä haudasta (Joh.20:17). Naisella on usein erityinen taito käsitellä konkreettisesti sielunhoidollisia kysymyksiä ja näin rakentaa seurakuntaa.

G) Voiko nainen opettaa seurakunnassa?

'Mutta minä en salli, että nainen opettaa seurakunnassa enkä että hän valitsee miestänsä, vaan eläköön hiljaisuudessa' (1.Tim.2:12). Termi opettaa, didaskein ja sen kieltäminen naisilta tarkoittaa ei kaiken kattavaa opetuskieltoa vaan nimenomaisesti paimenvirkaan kuuluvaa julkista ja viran toimintamuotoon kuuluvaa opetusta seurakunnassa. ('Niin tulee seurakunnan kaitsejan olla ...taitava opettamaan (1.Tim.3:2, vrt. 4:11); 'Tätä käske ja opeta' (4:16) 'Valvo itseäsi ja opetustasi'). Onhan kyse tässä juuri jumalanpalvelustilanteesta: 'Kirjoitan sinulle tämän, että, jos viivyn, tietäisit, miten tulee olla Jumalan huoneessa' (1.Tim.3:14-15).

Naisena seurakunnassa

Miehen vallitsemiskielto on ymmärrettävä juuri opettamiskielion valossa. Opettamalla nainen vallitsee miestä. Opettaminen eli vallitseminen seurakunnassa on tarkoitettu paimenviralle seurakunnan vanhimmille, 'jotka sanassa ja opetuksessa työtä tekevät' (1.Tim.5:17).

Nainen ei voi suorittaa seurakunnan paimenviralle kuuluvaa opetusta, mutta sen sijaan hän voi tehdä monenlaista muuta opetustyötä pyhäkoulu-, nuoriso-, nais-, perhe- ja avioliittotyössä sekä vanhustyössä. Uusi testamentti viittaa myös naisen opetustehtäviin. Paavali kiittää Ti-moteuksen isoäidin ja äidin vilpittömää uskoa (2.Tim.1:5) ja toisessa yh-teydessä muistuttaa siitä, että jo lap-suudesta saakka Timoteus on tuntenut pyhät kirjoitukset (2.Tim.3:15). Tästä käy ilmi, että juuri äitinsä raamat-tuopetuksessa Timoteus oli oppinut tuntemaan pyhät Kirjoitukset. Samoin Paavali kehottaa naisia olemaan 'hyvään neuvojia' ja ohjaamaan nuoria vaimoja (Tiit.2:3-4).

G) Voiko nainen opettaa teologiaa yliopistossa ja muissa oppilaitoksissa?

Nainen voi opettaa teologiaa, koska hän on saanut siihen koulutuksen. Se on katsottava palvelutehtäväksi, johon ei liity kaitsijan vastuuta, alalla, jossa hän on asiantuntija. Sitä ei ole pidettävä julistustyönä sanan varsinaisessa, seurakunnallisessa merkityksessä. Opetustyössä sana voi toki kantaa he-delmaa myös hengellisessä mielessä (Jes.55:11).

H) Voiko nainen opettaa seurakunnassa yleisesti Raamattua?

Seurakunnan kaitsijan alaisena ja vastuulla nainen voi varsinkin tietyistä erityisalueilta, johon hän on perehtynyt, antaa raamatullista opetusta

seurakuntalaisille. Nainen voi toimia myös katekeettana.

I) Voiko nainen konfirmoida?

Konfirmaation asema eri kirkoissa vaihtelee. Monissa luterilaisissa kirkoissa se tuli käyttöön varsin myöhään, vaikka nuorten opettaminen

(rippikoulutyö) oli jo vakiintunut. Yleisesti se on todennettavissa piispan tehtäviin. Joka tapauksessa konfirmaatio on sellainen seurakunnan jäsenen osallistumista muuttava pyhä toimitus, joten se on liitettävä paimenvirkaan. Sitä ei voi irrottaa nais-teologin tehtäväksi, vaikka hän olisikin pitänyt rippikoulua. Sitä vastoin naisteologi voi luontevasti pitää konfirmaatiotoimituksen yhteydessä puheen nuorille kuorista, lukupulpetista eikä alttarilta tai saarnatuolista väärinymmärrysten välttämiseksi.

J) Voiko nainen toimia esirukoi-lijana jumalanpalveluksessa?

Nainen voi toimia esirukoilijana yhdessä pastorin kanssa seurakunnan jumalanpalveluksen yhteisessä esirukouksessa (1.Kor.11:5).

K) Voiko nainen toimia tekstin-lukijana jumalanpalveluksessa?

Raamattu kuuluu jokaiselle kristitylle yhteisesti. Sen lukemisesta juma-lanpalveluksessa ei ole Raamattua naisia koskevaa kieltoa tai käskyä. Toisaalta voidaan sanoa, että juma-lanpalveluksen tekstiluku on keskeinen liturginen toimi, joka tehtävänsä puolesta soveltuu luontevimmin pastorille: "Lue, kehoita ja opeta ahkerasti" (1.Tim.4:13). Van-hastaan on tehty ero evankeliumin ja epistolatekstin lukemisen välillä. Edellisen liturgi on lukenut alttarilta ja jälkimmäinen on luettu lukupulpetista usein myös maallikon toimesta.

L) Voiko nainen toimia sielunhoitajana seurakunnassa?

Naisella on erinomaisen tärkeä palvelustehtävä seurakunnan sielunhoitotyössä. Usein hänellä on siihen paremmat mahdollisuudet kuin miehellä erityisesti naisten osalta.

M) Voiko nainen toimia rippi-aitinä?

Avaintenvallan julkinen hoitaminen on paimenviran vastuulla (Joh.20). Sielunhoidon yhteydessä uskovien yhteisen pappouden perusteella ja seurakunnalle annettujen avainten perusteella (Matt.18:17-18) voi toiselle julistaa armoa, anteeksi-antamista ja synninpäästön. Sikäli kuin on kyse ripistä ns. kirkkokurin yhteydessä, johon liittyy myös ehtoolliselta sulkeminen kunnes parannus on tehty, on selvää, että tällainen avaintenvallasta voi olla vain paimenviran vastuullisessa hoidossa.

Sudanin luterilaisen kirkon kymmenvuotisjuhla

Papit Yambion kirkon edessä pappisvihkimyksen jälkeen: Vas. Daniel Preus, Robert Rahn, Anssi Simojoki, Elinama Bisi (toinen vihityistä), Asaph Kahanguzi (Ugandan kirkon johtaja), Andrew Mbugo, Japhet Rabach Dachi, toinen vihityistä, Reijo Arkkila ja Edward Mzeme (Sudanin kirkon pääsihteeri).

Sudanin luterilainen kirkko juhli näyttävästi kymmenvuotista taivaltaan. Pääjuhlat pidettiin etelän keskuksessa Yambiassa. Kun tulin Missouri- synodin varapresidentin

Daniel Preusin kanssa Yambioon, olivat Anssi Simojoki ja Lutheran Heritage Foundationin johtaja Robert Rahn ehtineet "juhliä" jo viikon verran. Vielä ehdimme mukaan kun

peruskivet murattiin kirkon uuden keskustuomiston ja "katedraalin" paikoille n.7 kilometrin päähän Yambiosta avaralle tontille.

Adventtisunnuntaina vihittiin kaksi nuortamiestä papinvirkaan. Kenian kirkon pääsihteerin Japhet Rabach Dachin arvion mukaan paikalla oli yli 700 henkeä. Iloitsin Daniel Preusin Kristus- keskeisestä saarnasta. Sudanin kirkon johtaja Andrew Mbugo kertoi kirkkonsa tavattoman nopeasta kasvusta. Nyt kirkolla on 51 seurakuntaa ja yli 10 000 jäsentä. Andrew Mbugo lähetti terveisiä Suomen ystäville ja pyysi edelleen muistamaan rukouksissa Sudanin kirkkoa ja kansaa.

Terveiset myös Khartumista, jossa pari viikkoa opetin Concordia-seminaarissa kirkkohisotriaa.

Reijo Arkkila

Kyllä naiselle - Ei epäuskolle

1. Nainen on luotu Jumalan kuvaksi ja hänellä on siksi korkea ja kiistämätön arvo.
2. Nainen ja mies ovat yhtä arvokkaita Jumalan edessä ja siksi heidän tulee olla sitä myös ihmisten edessä.
3. Jumala on kutsunut naisen osallistumaan kaikilla lahjoillaan tämän luomakunnan vallitsemiseen, taistelemaan elämän puolesta ja etsimään Jumalaa.
4. Nainen ja mies on luotu osittain erilaisiksi ja siksi he saavat osittain erilaisia tehtäviä Jumalalta, mikä ei tee heistä eriarvoisia.
5. Miesten ja naisten pyhänä tehtävänä on taistella toistensa arvon ja arvokkuuden puolesta ja toimia yhteistyössä keskenään, ei taistellen toisiaan vastaan.
6. Tänä aikana meidän on rohkeasti

noustava puolustamaan kaikkia tyttölapsia, joita sorretaan jo sikiöasteella ja tapetaan poikalasten tieltä kaikkialla maailmassa.

7. Meidän on annettava tilaa tytöille perheissä, päiväkodeissa ja kouluissa, etteivät he jää äänekkäiden poikien varjoon. Liikunnan opetuksessa tyttöjen ei pidä joutua taipumaan poikien haluun täyttää tunnit rajuilla joukkuepeleillä.

8. Meidän on yhdessä paljastettava ne hämävät voimat, jotka onnistuvat saamaan tytöt uskomaan, että paljastaviin vaatteisiin pukeutuminen on rohkeaa (viimeisin villitys on playboy-pupukuvat teinityttöjen vaatteissa), vaikka se todellisuudessa hyödyttää vain tiettyjen aikuisten miesten pyrkimyksiä.

9. Meidän on vahvistettava ja rohkaistava tyttäriämme uskomaan itseensä ja kehittämään lahjojaan sekä

kasvamaan ylpeiksi naiseudestaan.

10. Meidän on palautettava arvoonsa avioliitto, jossa miehet ovat valmiita ottamaan pitkällä tähtäimellä itsensä antavaa vastuuta eivätkä hylkää naisia ja lapsia heti, kun himo suuntautuu toisaalle.

11. Kirkossa on kohdeltava rakkautellisesti ja kunnioittavasti naisia, jotka haluavat palvella Jumalaa. Jopa niiden, jotka uskovat, että on Jumalan tahdon vastaista, että naiset ryhtyvät papiksi ja asettuvat jumalanpalveluksessa Jeesuksen rooliin, on kohdattava naispuoliset papit ja piispat kaikella sillä lähimmäisenrakkaudella, jolla Kristus kykenee täyttämään meidät.

12. Sekä naisia että miehiä on autettava vapautumaan etsimästä arvoaan siitä, mitä he tekevät ja löytämään sen siitä, mitä he ovat.

Rovasti Matti Väisänen

70 vuotta

Juhlamessu Mellunmäen seurakuntakeskuksessa Helsingissä

29.2.2004 klo 11.

Mahdolliset muistamiset
Luther-säätiön työlle:
Nordea 101230-209260
viite 7090.

Tervetuloa!

Hengen viisaus - kirjasarja

1. Eero Parvio

Pitääkö minun tehdä
parannus?

2. Gene Edward Veith Jr.

Löysin Luterilaisuuden

3. Per-Olof Sjögren

Rukouskoulu

T i l a a

Pyhäkön lamppu kotisiin

ILMAISEKSI

toimituksesta
puh. (09) 496 694

Suomen Luther-säätiön messuja kevätkausi 2004

HELSINKI

Mellunmäen seurakuntakeskuksessa
Korvatunturintie 2 joka sunnuntai klo 11

ESPOO

Iivisniemen seurakuntakodissa sunnuntaisin klo 15
8.2.; 14.3.; 11.4.; 9.5.

IMATRA

Teppanalan rukoushuoneella sunnuntaina klo 15
8.2.; 14.3.; 11.4.; 9.5.

KUOPIO

Metodistikirkossa Puusepänkatu 7 sunnuntaisin klo 14.00
25.1.; 22.2.; 14.3.; 25.4.; 9.5.

LAHTI

Lahten Diakonialaitoksen Betel-salissa Sibeliuksenkatu 6B
sunnuntaisin klo 10 8.2.; 22.2.; 7.3.; 28.3.; 11.4.; 25.4.

PORI

Väinölän kirkossa sunnuntaina klo 17 1.2.; 7.3.; 4.4.; 2.5.

VANTAA

Tikkurilan kirkossa sunnuntaina klo 16 1.2.; 7.3.; 2.5.

Kysy toiminnasta

Tampereella, Anjalankoskella, Rengossa...!

Kuuntele saarnoja Internetistä www.luthersaatio.com

Pyhäkön lamppu - toimitus

Päätoimittaja

Juhana Pohjola

juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja

Sakari Korpinen

sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden Taitto

pp Graphics

petri_pyrro@yahoo.com

www.luthersaatio.com

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

Jeesus, sä ainoa heikkojen auttaja

Teksti: JP

En tiedä, millainen äänemme taivaassa on, mutta jos jo täällä laulu voi tuottaa suurta iloa, niin siellä ilo on varmasti ainakin potenssiin sata, laulaja Tiina Penttinen pohtii.

Tiina Penttinen opiskelee laulua neljättä vuotta Sibelius-Akatemiassa. Tammikuussa Tiinan kaunis mezzosopraano vakuutti kilpailutuomaston ja hän voitti maineikkaan Lappeen-rannan laulukilpailun. Tiinan tapaa usein Luther-säätiön Markuksen jumalanpalvelusyhteisön messuissa Helsingin Mellunmäessä niin kirkonpenkistä kuin urkujen vierestä laulamasta.

- Kutsumus laulamiseen on minulla ollut pienestä pitäen. Tunnen saaneeni Jumalalta juuri siihen sopivan ominaisuuspaketin. Laulamisen on jotain, jota minun todella täytyy tehdä. Olen oppinut myös hyväksymään jatkuvan arvioinnin ja kilpailuasetelman, joka aina koelauluissa tulee vastaan. Vaikka tuki välillä tuntuukin stressaavalta jatkuvasti elää kriitikoiden korvien vieressä. Mutta se on osa tätä ammattia, Tiina kertoo.

- Olen oikein välillä miettinyt, mikä aiheuttaa esiintymiseen usein liittyvän jännityksen. Ehkä se johtuu siitä, että pitää joka kerta ihmisten edessä lunnastaa oikeutensa tehdä tätä ammattia. Joka kerta ennen lavalle astumista Taivaan Isälle lähteekin huokausta: Ole kanssani!

- Laulukilpailun voiton jälkeen elämä on muuttunut sillä tavoin, että julkisuuden kiinnostus on kasvanut. Se

on tietyllä tavalla pelottavaakin, koska se tuntuu osittain vieraalta. Ammatillisia odotuksia ladataan myös nyt paljon, mutta pitää vain yrittää kääntää ne myönteiseksi motivaatioksi, Tiina pohtii.

Rukousta ja julistusta

- Oopperalaulu on erityisen lähellä minua, vaikka sitä kristittynä miettiinkin aina, mitä voi tehdä ja mitä ei. Kirkkomusiikkiteokset ovat olleet myös hyvin tärkeitä itselleni - ei vain musiikillisesti, vaan myös hengellisesti. Hengellinen lauluhan on rukousta ja julistusta. Musiikki avaa erityisen väylän ihmisten sydämiin. Haluaisin todella, että ihmiset kuulevat sanat.

- Koin suurena rohkaisuna viime kesänä, kun eräs nainen tuli sanomaan kirkkomusiikkiteoksen esityksen jälkeen, että minusta oli näkynyt se, että olin sanojen takana. Todella toivon, että ihmiset kuuntelisivat ja miettivätkin, mitä esimerkiksi J.S. Bachin valtavissa teoksissa sanotaan, Tiina painottaa.

Seurakuntayhteys on tärkeä

- Sen huomaa pian itsessään, jos ei ole ollut mahdollisuutta päästä messuun. Messu on paikka, jossa Jumalan armo ja rauha ovat konkreettisesti läsnä. On tärkeää päästä laulamaan seurakunnan keskellä. On ilo myös Jumalalta saadulla laulun lahjalla palvella seurakuntaa, mutta kaipaavat myös, että välillä saavat istua penkissä ja vastaanottaa Kristuksen evankeliumin hoitoa.

- Markuksen jumalalpalvelusyhteisö on minulle tärkeä paikka. Nykyään näyttäisi siltä, että joka puolelta toivotetaan, ettei Raamattuun ole luottamista. On todella tärkeää saada kuulua sellaiseen jumalanpalvelusyhteisöön, jossa Raamattua pidetään oikeasti Jumalan sanana.

- Jos pitäisi yhdellä sanalla sanoa, mikä on uskossa keskeisintä, se olisi: sovitus. Joka kerta kun omasta sydäimestä nousee ääni, et kelpaa, niin silloin saa tarttua Raamatun lupauksiin: Kristuksen risti riittää.

- Usein lapsena opitut virret soivat sydämessä, erityisen rakkaaksi virreksi, jota huomaan usein hiljaa laulavani alkaa sanoilla: Jeesus, sä ainoa heikkojen auttaja, anteeksiantaja uupumaton! Siinähan on kaikki sanottu.